עין משפמ

נר מצוה

לד א מיי' פ"ד מהל' נזירות הל' יב:

לה ב מיי שם הל"ד: לו ג (מיי פ"י מהלי אצל הלי ג סמג עשין דרבון

ב טוש"ע יו"ד סי׳ שלט סעי׳ א וטוש"ע או"ח סי׳ תקמח

:(ו לו ד ומיי שם הל"ה סמג

שם טוש"ע יו"ד שם סעי' ג וטוש"ע או"ח שם

(סעי מ

פי' הרא"ש

אמר רב יום שבעים עולה

לכאז ולכאז. אם נולד לו בז

כיצד נולד לו בז יום ע' אותו

. היות עולה לו לשוית וחחלתו

היום עולה לו לו הבן עולה קודם שנולד לו הבן עולה לנזי׳ כאלו השלי׳ ע׳. וסופו

עולה לו לוזירות רוו ומווה

ל' יום עד יום (זה) [ק'] ומגלח

ביום ק׳ דהיינו ל״א לנזירות

בנו ויום ק׳ לנזירותו הוי כמו

ום ק"א דכיון דיום ע' עולה

גם לנזי׳ בנו חשוב כשני ימים לענין נזירותו. והיינו טעמא

משום דמדאורייתא מותר

לגלח ביום ק׳ דמקצת היום

דאצטריך לאמתוני [עד] יום

יום ע׳ מתחיל נזי׳ בנו ומגלח

יום ה' שהוא יום ל"א לנזי'

בנו ומשלים ל' לנזירותו

נמצא שהרויח יום א'. ולפי׳

קמא תימא הוא שיום א׳

אתגורי אתגור. וה״ל למתני

הרויח יום א׳. בדיז הוא דלא

ליתני עד ע׳ לא הפסיד אלא

הו"ל לשנות עד ע' הרויח.

אלא משום דקתני סיפא אחר

רישא נמי לא הפסיד ולאו דוקא אלא אף מרויח הוא:

. ת״ש מסיפא נולד לו אחר ע׳

. באמצע עולה לו

והכא

יום ע' ויום ע' בכלל יום

יט:, ג) [דף יג:], ד) [דף ו.ן, ה) ועי׳ רש״י ותוס׳

תורה אור השלם ו. וכי ימות מת עליו ַּבְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נְזְרוֹ וְגִלָּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם נִזְרוֹ וְגִלָּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טְהֶרֶתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי

נוסחת הריב"ז

אז שכלו לו ימיו הואיל ולא הביא קרבנותיו חייב אבל אם נתגלח שחין נזירות ברחשו ונטמא אין לוקה על הטומאה וכ"ש אם נמגלח קודם שהביא קרבנותיו דאין לוקה דהא לא מפרש ביה ליטת לח מפרע פיני כי היכי דקא מפרע אה הס"ד והעאר ליתא: בן ולריך: גן ולית: ד] דלשלשים של בנו: ה] (אמגורי כוי למאה בלבד) ליתא בכ"י: ו] שמירותו: ז] אלא בדין הוא דלא לתני ון מכנו כדין הומי לכנו כנוי עד שבעים לא הפסיד כוי אלא כו': חן וקתני לא הפסיד הס״ד: ט] כדקאמר׳ מאי אחר דקתני אמאי סותר כו': יז כי אמרת: כז ובעניו זה: ל] למיבעי: מ] כ"ט יוכ הס"ד ואח"כ כתוב גליון ג' ימים: גן קודם הרגל:

הגהות הב"ח (\$\bar{h}\$) רש"י ד"ה איתגורי וכו' שאינו לריך להשלים למאה אלא כ"ט כלכד ועול:

גליון הש"ם גם' מאי אחר. כזה נדה דף י"ד ע"ב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

רש"י ד"ה וכן מתניתין [א לרב. נ"ב עיין א"מ: ב] תום' ד"ה אמר רב יום שבעים וכו׳ שיוכל לגלח ביום מאה כיון דלמירות קמא כל"ל: ג] ד"ה לא הפסיד כלום וכו' והוי ליה למתני במתניתין הרויח בריות. מלת ברי ונ"ב בלידת כל"ל: ד] ד' אלא בדין הוא וכו' עד שבעים דלא הפסיד והוי כמו וכו'. מיבות והוי כמו וכו' נמחקו: ה] ד"ה אילימא כו' בטלה הימנו גזרת שבעה תוך. מלת תוך נמחק ונ"ב תורת ז' כל"ל:

הגהות התוספות 1. ל"ל עוד. 2. ל"ל שלמו ל'. 3. מיבות לנזיר נמחה הפסיד והוי כמו וכו׳. הבן ביום ע"ח יגלח ביום ק"ח, הכל נמחק. 6. ל"ל

שאני הכא. גבי טומאה טעמא מאי הוא דלוקה דכתיב וטמא ראש אבור דגדח. פי׳ קודם זריקת דמים שהרי מלותו לגלח על הדמים נזרו מי שנזרו תלוי לו בראשו דמשמע שתלה הכתוב את הטומאה במי שעדיין לא נתגלח ואפי׳ לאחר שכלו לו ימיו או כל זמן שלא גילח שערו שמרו על ראשו מי שכבר כלו ימי מירותו ואין מרו תלוי אלא

ברחשו: חם גילה ושתה יין ונטמח למתים סופג את הארבעים. אלמא שאני הכא דאמר רחמנא יוטמא ראש נזרו דגמרי ימי ימי לרבות ימים שלחתר מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתיבי "נזיר מלאת ותיובתה לר' יוסי בר' חנינה: שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין מתנר' הריני נזיר כשיהיה לי בן ולממא למתים ואם גילח ושתה יין ונממא ונזיר מחה יום. והתחיל למנות חת למתים ה"ז סופג את הארבעים תיובתא: בותני בהריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר שלו אם נולד לו בו עד ע' יום בו להניח את שלו ולמנות את מאה יום נולד לו בן עד שבעים לא הפסיד של בנו: לא הפסיד כלום. דשלשים כלום לאחר שבעים סותר שבעים שאין יום הוא דמייתרי ליה ממאה אלא מניח את שלו ומונה את של בנו ומגלח תגלחת פחות משלשים יום: גמ' אמר רב ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו יום שבעים עולה לכאן ולכאן תגן גולד לו עד ומגלח דבשלשים אית בהו כדי גידול שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך שטרי אבל אם גולד לו לאחר ע'. עולה לכאן ולכאן איתגורי מיתגר אלא בדין דלא מייתרי להו שלשים גזדלית בהו הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני גידול שער שחין תגלחת פחות מל' סיפא אחר שבעים סותר שבעים קתני רישא יום הלכך סותר את הכל ומתחיל שבעים ת"ש מסיפא נולד אחר שבעים סותר למנות את של בנו ומגלח ואחר כך מונה מאה שלו. וה"מ בנזירות מרובה שבעים ∘מאי אחר אחר אחר אבל אחר ממש אבל בנזירות מועטת אינו סותר כלל מאי הכי נמי דלא סתר אי הכי מאי איריא כדתנן לעילם מניח את שלו ומונה את דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפי' של בנו ואחר כך משלים את שלו אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתר אלא ואינו סותר וטעמא מאי כדאמרן ולעיל ש"מ אחר ממש וכָן מתני' לרב שמע מינה יד.] שאין תגלחת בינתים וכחדא נזירות ורב כמאן אמרה לשמעתיה אילימא כאבא אריכא הוא: בבן אמר רב. נולד לו בן ביום ע' עולה לו לכאן ולכאן שאול 🌣 דתנן ייהקובר את מתו שלשה ימים אותו יום עולה לו למנין ע' ולמנין קודם לרגל במלה ממנו גזירת שבעה ישמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת של בנו קדשלשים דלבנו נמי מתחיל למנות בו ביום וכן כשבא להשלים שלשים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל

מאה שלו שלאחר מירות של בנו אין לריך למנות אלא כ"ט: הואיסגורי מיסגר. דעולה לו לכאן ולכאן שאינו לריך להשלים (מ) אלא למאה בלבד ועוד יושנזירות של בנו מתחיל מבו ביום לריכא למימר דלא הפסיד כלום: אלא בדין הוא דלא ליחני עד שבעים ומשום דקחני סיפא כו'. הך אלא נשתנה מכל אלא שבש"ם והכי משמע אלא משום דקתני סיפא אחר ע' תנא ליה רישא עד ע' ובדין הוא דלא ליתנייה כלל דהא אמרינן דאפילו איתגורי מיתגר. ואית ספרים דכתיב בהו שבדין ליתני עד ע' כו׳ אלא משום דקתני סיפא לישנא דהפסיד דקתני אחר ע׳ סותר תנא נמי רישא [עד ע'] דאינו סותר ח: ח"ש נולד אחר שבעים סותר ע'. ואי איתא כדקאמרת מו אמאי סותר כיון דמתחיל למנות מבו ביום לבנו ויום שלשים דבנו עולה לו לכאן ולכאן אכתי פשו להו שלשים יום כדי גידול שיער: מחי חחר. דקתני חחחר חחר דהיינו ע"ב דאפילו יואי אמרת דעולה לכאן ולכאן אכתי לא פשו להו אלא כ"ט יום ואין תגלחת פחות משלשים יום: מאי איריא דהחני. רישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו לאחר ע' ביום ע"א נמי לא הפסיד דהא אמרת דלא סתר אלא ש"מ אחר ממש ביום ע"א דקתני סותר משום דלא אמרינן שהוא עולה לו לכאן ולכאן: א] וכן מסניסין לרב. כווכן לענין זה קשיא מתניתין לרב ש"מ: ורב כמאן אמרה לשמעסיה. ואי קשיא למה לי יומיבעיא הכי הא אשכחן בפ"קדי דתני יום שלשים עולה לכאן ולכאן דילמא מתני׳ דהתם לא מתרלא כרב מתנא אלא כבר פדא דאמר אין סתם נזירות אלא כ"ט מו: ג' ימים קודם לרגל בעלה ממנו גוירת שבעה. שאין לריך להשלים אחר הרגל ז' ימי אבילות דכיון דעיקר האבילות דהיינו ג' ימים ראשונים כדאמרינן במועד קטן [יע.]ה הוי קודם לרגל ביטל הרגל את האחרונים: ואם קברו ח' ימים שלפני הרגל. כיון דיום אחד של שלשים היה קודם הרגל ביטל הרגל ממנו גזירת שלשים: ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל: אסור לספר אחר הרגל. עד שלשים:

dEd שני אלמא דיום ל׳ עולה לכאן ולכאן וי״ל דשאני התם דאותו יום בין שתי מירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) למירות ראשון וסופו למירות שני משום דכיון דהביא קרבנותיו א"כ נגמר נזירתו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד ידהוה אמקבל נזירות בחני היום דאותו יום עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיום לידה דהיינו ע"א עומד באמצע נזירות דידיה ובהתחלת נזירות דבריה ראוי להחשיבו כולו לנזירות דידיה אחר ימים שעברו משום דגם הוא מחשבון ק' יום וכיון שאותו יום ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיום שלם להיות נחשב נזירות אחד» לכך אינו עולה לבנו לתנא דמתני׳: **ררב כמאן אמרה.** כיון דתנא דמתניתין לא סבר לה כוותיה:

אילימא באבא שאול בו' בשלה הימנו גזרת שבעה. הן תוך ז' שיהיה אסור בנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ״ק (דף כ.) הכי מסקינן אפי׳ שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שבעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין מספורת הואיל ומתחיל יום אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל ואי לא סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדחות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד לרגל לא יועיל לו הרגל להפסיק וישלים אחר הרגל:

ואם גילח על אחד משלשתן אמרינן לקמן דילא:

אבור רב יום שבעים עולה לו לכאן ולכאן. פי׳ נולד לו כן ביום ע' מקלת היום שקודם הלידה עולה למנין המאה והרי עשה

ע' יום מן המחה (שהוא יום ל"א) ומהנת היום שחחר הלידה עולה לתחילת הטירות ולא ימנה טירות בנו אלא עדי כ"ט יום הרי ביום ל"ט לשלו לי׳ לבנו ונ״מ השתא שיום ע׳ עולה לכאן ולכאן שיוכל לגלח ביום המחה שהוח יום ל"ח לבנו מתוך שאותו תגלחת עולה למירות בנו מן הדין שהוא יום [ל"א] לבנו עולה נמי אותו תגלחת גם לנזירות דנפשיה שהוא מאה יום אע"פ שאם לא נולד לו הבן לא היה יכול לגלח על מירתו אלא ביום ה״א השתא כשנולד הבן יכול לגלח ביום [ק'] כדפרישית וא"ת ומאי סברא היא כיון דאם לא נולד לו בן לא יכול לגלח עד יום ק״א דהא לא מצי לגלח עד יום ק״א לנזיר₃ נזירות דנפשיה השתא נמי לא יגלח עד יום ק״א ויש לומר דהח [דלח] מלי לגלח ביום ק' לח הוי אלא מדרבנן כדפירשנו בפ"ק (דף ו.) דמדאורייתא מלי לגלח ביום ק׳ דמקלת היום ככולו אלא דרבנן גזרו דלא מגלח עד יום ק"א אטו היכא דאמר שלימים והכא אוקמיה אדין תורה כשנולד לו בן שיוכל לגלח ביום מאה כיון דלנזירות בן דבנו קא הוי יום ל״א ויכול לגלח למירות לבנו ביום [ק'] הלכך גם למירות דנפשיה עולה התגלחת של יום ק׳: בולך הבן עד ע׳. עד ועד בכלל: הפסיד בלום. ואי ס״ד עולה

おコお לו לכאן ולכאן איתגורי מיתגר והוי ליה למיתני במתניתין הרויח ב]בריוח הבן דחי לא נולד לו הבן לא מגלח אלא עד יום ק״א והשתא לפי דברי רב מגלח ביום ק' נמצא שהרויח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: אלא בדין הוא דלא ליתני עד ע' לא הפסיד בדד. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות בזה הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למיתני הרויח ומשום דקתני סיפא לאחר שבעים סותר פי׳ כי מפסיד בלידת הבן חני נמי רישא עד שבעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' ברישא הרויח בלידת הבן ובמקלת ספרים אין כתוב אלא רק בדין הוא דלא ליתני עד שבעים ולא הפסיד ד] והוי כמו וכו': של מסיפא נולד לו לאחר שבעים סותר. פי׳ מפסיד וסבירא ליה דאחר שבעים הוי פי׳ ביום שבעים ואחד ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יום הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן נמצא כי ל' יום דבן כלים ביום ק' ויכול השתא לגלח ביום ק"א והשתא כי נולד הבן ביום ע"א יגלח ביום ק"א הרי לא הפסיד כלום: מאר אחר דמתני' דקתני סותר אחר אחר. פירוש שנולד ביום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ביום ק"ב והפסיד בלידה: אבל אחר ממש מאי. דהיינו ביום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: ובן מתני' לרב ש"מ. פי' ממחני' יש להוכיח דלא כרב דקבירא ליה למתני' דיום הלידה אינו נחשב למירות הבן כמו דנחשב למירות דידיה למאה יום שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דידיה ולא דמי למאי דפרשינן במתני׳ דאי נולד הבן ביום ראשון לנזירות דעולה לשניהם דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיום לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיום שאחר הלידה ואם תאמר והא תנן לקמן ומייתינן לה בפ' קמא (לעיל דף ו.) דיום שלשים עולה מקלתו לראשון ומקלתו למירות

סותר. ולרב אם נולד לו ביום ע"א אמאי סותר הרי מובלע לא היו מובלעים ימי נזירות בנו בתוך ימי נזירותו דימי נזירותו שלמי ביום צ"ט כיון דיום ע"א עולה לב' ימים לנזירותו וימי נזירות בנו לא נזי׳ בנו מובלע בתוך מאה יום שהזכיר בנזי׳. ועי״ל הא ראמר רב דעולה לשנים ^(f) אז לא יהיו מובלעים ימי נזירות בנו בימי נזירותו. ועל כרחיד יהיו מובלעים. . פירושא פריך שאם נולד ביום ע"א אינו מפסיד כלום: מאי אחר אחר אחר כגוז שנולד אחר ממש ומתני׳ ליתא לדרב כלו׳ לית לה להא דרב: ורב כמאן אמרה לשמעתיה דאית ליה דיום א' עולה לב' ימים אליבא דמאז (א"ר) ואילימאן כאבא שאול דתנן הקובר את מתו ג' ימים קודם הרגל בטלה הימנו גזרת ז' דאמ' במ״ק ג׳ לבכי וז׳ להספד ול׳ לגיהוץ. וכיון שמנה ג' ימים החמורים קודם הרגל בטלה הימנו גזרת ז' ח' ימים בטלה הימנו גזרת ל' דכיון דנהג יום

לכבוד המועד אסור לספר אחר הרגל עד מלאת לו ל' : יום

א' דין ל' יום קודם הרגל נתבטלו. ומותר לספר ערב

הרגל מפני כבוד המועד: ואם

לא ספר ערב הרגל. לא חש

א) נראה דל"ל הא דאמר רב דעולה לשנים דוהא דיהיו מובלעים ביו כך וכך אבל אם יהיה עולה לשני או לא יהי.